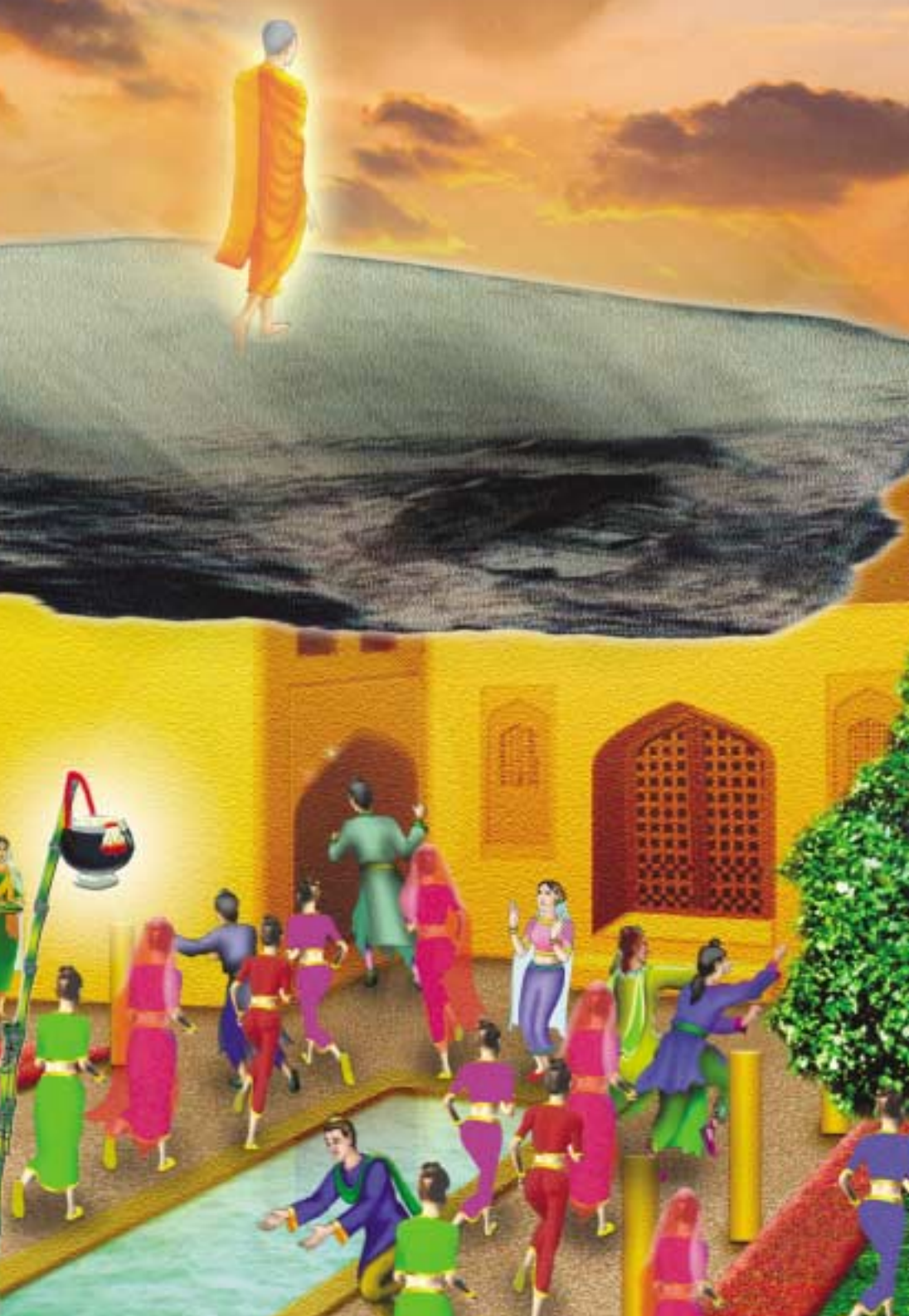

พ ร ะ อ ร หั น ต์ มั จ ร ิง

พระอริยบุคคลเหล่าใด ในศาสนาของพระพุทธเจ้า
ปฏิบัติดีแล้ว มีใจมั่นคง ไม่หวั่นไหว ปราศจากความอาลัยทั้งปวง
พระอริยบุคคลเหล่านั้น บรรลุพระอรหันต์แล้ว เข้าถึงพระนิพพาน
เสวยสุขอยู่ รัตนะนี้เป็นรัตนอันประณีตในพระอริยสงฆ์
ด้วยดีจวบจนนี้ ขอความสวัสดิจึงมีแก่ท่านทั้งหลาย

พระอรหันต์มีจริง

๕๑๖

มนุษย์ทุกชาติทุกศาสนา ล้วนปรารถนาให้โลกมีสันติสุขที่แท้จริง แต่ไม่มีใครรู้ว่าจะทำอย่างไร จนกระทั่งพระพุทธองค์ได้ทรงค้นพบว่า วิธีการที่จะทำให้โลกเกิดสันติสุขที่แท้จริงนั้น จะต้องให้ทุกคนในโลกเข้าถึงสันติสุขภายในก่อน คือเข้าถึงพระธรรมกายที่มีอยู่แล้วในตัวของทุกๆ คน ไม่ว่าจะเป็นชาติไหน ภาษาใด จะมีความเชื่ออย่างไร ล้วนมีธรรมกายอยู่ในตัวทั้งสิ้น ธรรมกายเป็นแหล่งกำเนิดของความสุข เป็นแหล่งของสติ แหล่งของปัญญา เมื่อเข้าถึงแล้ว มนุษย์จะมีความคิด คำพูด และการกระทำที่ดี จะมีความเมตตา กรุณา รู้จักแบ่งปัน และให้อภัยกัน หากเป็นเช่นนี้สันติสุขที่แท้จริง ย่อมบังเกิดขึ้นในโลกอย่างแน่นอน

พระลัมมะสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน รัตนสูตร ว่า

“พระอริยบุคคลเหล่าใด ในศาสนาของพระพุทธเจ้า ปฏิบัติดีแล้ว มีใจมั่นคง ไม่หวั่นไหว ปราศจากความอาลัยทั้งปวง พระอริยบุคคลเหล่านั้น บรรลุพระอรหันต์แล้ว เข้าถึงพระนิพพาน เสวยสุขอยู่ รัตนะนี้เป็นรัตนะอันประณีต ในพระอริยสงฆ์ ด้วยสัจวาจานี้ ขอความสวัสดิ์จงมีแก่ท่านทั้งหลาย”

พระอรหันต์ คือพระอริยบุคคลผู้มีใจหยุดนิ่งได้อย่าง

พระอรหันต์มีจริง

๕๑๘

สมบุรณ์ เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับกายธรรมอรหัตตลอดเวลา
ใจของท่านมั่นคง มุ่งตรงต่อพระนิพพานอย่างเดียว จึงเป็นผู้
ไม่หวั่นไหวในโลกธรรมทั้งปวง และห่างไกลจากกิเลสอาสวะ
ทั้งหลาย ทั้งสังโยชน์เบื้องต่ำเบื้องสูง อวิชชา ตัณหา อุปาทาน
ก็หลุดออกไปทั้งหมด จึงเสวยสุขล้วนๆ ไม่มีทุกข์เข้ามาอยู่ในใจ
ของท่านเลย ท่านจึงเป็นผู้มีความสุขและความบริสุทธิ์ตลอดเวลา

ดังนั้น ผู้ได้ทำบุญกับพระอรหันต์ จึงถือว่าได้ทำบุญกับ
ทักษิณะบุคคล คือทำบุญเนื่องบุญอันเลิศ แม้มีไทยธรรมเพียง
เล็กน้อย แต่ถ้าทำด้วยจิตเลื่อมใส ผลบุญย่อมเกิดขึ้นมากมาย
เกินกว่าที่ใครจะคิดคำนวณได้ พระพุทธองค์จึงตรัสไว้ว่า
“นาทั้งหลายมีหญ้าเป็นโทษ หมูสัตว์นี้ก็มีราคะ โทสะ โมหะ
เป็นโทษ ฉะนั้น ทานที่ให้ในท่านผู้ปราศจากราคะ โทสะ โมหะ
จึงมีผลมาก มีอานิสงส์ไพศาล”

เนื่องจากพระอรหันต์เป็นบุคคลที่หาได้ยากในโลก
เพราะกว่าที่จะปฏิบัติให้บริสุทธิ์หมดจดจากกิเลสอาสวะ ต้อง
สร้างบุญบารมีมากมาย และอาศัยความเพียรอย่างยิ่งยวด ซึ่ง
นักบวชทั้งในและนอกพระพุทธศาสนา ต่างปฏิบัติเพื่อมุ่งหวัง
ให้ตนเองได้เป็นพระอรหันต์ และอาจมีวิธีปฏิบัติที่แตกต่างกัน
ออกไปตามสติกำลังของตน ผู้ที่เป็นทนายทนายิกา เมื่อปรารภจะ

พระอรหันต์มีจริง

๕๑๕

ทำบุญ ก็อยากทำบุญกับพระอรหันต์ผู้ปราศจากราคะ โทสะ โมหะ หรืออย่างน้อยก็ได้ทำบุญกับผู้ที่ตั้งใจประพฤติปฏิบัติชอบ เหมือนอย่างเศรษฐีคนหนึ่ง อยากรู้ว่าพระอรหันต์ในโลกนี้มีอยู่จริงหรือไม่ จึงแสวงหาพระอรหันต์ด้วยวิธีที่น่าสนใจมาก

*เศรษฐีชาวกรุงราชคฤห์คนหนึ่ง พาบริวารไปเล่นน้ำในแม่น้ำคงคา ก่อนเล่นได้ให้คนชั่งตาข่ายรอบๆ บริเวณ เพื่อรักษาความปลอดภัย ในขณะที่เล่นน้ำอยู่นั้น ได้มีไม้จันทน์แดงขนาดเท่าหม้อ ลอยมาตามน้ำแล้วมาติดที่ตาข่าย เศรษฐีเห็นไม้จันทน์แดงที่มีสีเหมือนครั่งสดจึงเก็บขึ้นมา

เศรษฐียังไม่มีความศรัทธาในลัทธิใด กำลังแสวงหาผู้รู้และคิดว่า ในโลกนี้มีคนบางพวกอ้างว่าตัวเองเป็นพระอรหันต์ แต่เรายังไม่เคยเห็นพระอรหันต์เลยท่านจึงให้ช่างกลึงไม้จันทน์แดงเพื่อทำเป็นบาตร แล้วให้บริวารนำไปแขวนไว้บนยอดไม้ไผ่ ที่นำมาต่อกันสูงถึง ๖๐ ศอก จากนั้นก็ประกาศว่า “ถ้าหากพระอรหันต์มีอยู่จริง ขอจงเหาะมาเอาบาตรนี้ไปเถิด ผู้ใดสามารถเอาบาตรไปได้ เราพร้อมทั้งบุตรและภรรยา จะขอถึงผู้นั้นเป็นสรณะเป็นที่พึ่งตลอดไป”

*มก. เล่ม ๔๒ หน้า ๒๘๗

พระอรหันต์มีจริง

๕๒๐

เจ้าลัทธิตั้ง ๖ ซึ่งเป็นนักบวชนอกศาสนา มักอ้างตัวว่าเป็นพระอรหันต์ ทั้งๆ ที่ตัวยังมีกิเลสอยู่ อยากจะได้บาตรไม้จันทร์แดงนั้น จึงมาขอท่านเศรษฐีว่า “บาตรนั้น สมควรแก่พระอรหันต์อย่างพวกเรา ท่านจงให้บาตรนั้นแก่พวกเราเถิด” เศรษฐีบอกว่า “ถ้าพวกท่านอยากได้ ก็จงเหาะขึ้นไปเอาเองเถิด” นิครนถนาฎบุตรอยากได้บาตรนั้นมาก จึงส่งลูกศิษย์ไปบอกท่านเศรษฐี โดยให้พูดว่า “บาตรนั้น สมควรกับอาจารย์ของเรา ท่านอย่าให้อาจารย์เหาะมาเอาเพราะของแพงเล็กน้อยเลย” แต่เศรษฐีก็ยังยืนยันว่า “ผู้ที่เหาะมาเอาบาตรไม้นี้ได้เท่านั้น จึงจะได้ไปเป็นกรรมสิทธิ์”

นิครนถนาฎบุตรไม่ละความพยายาม จึงได้วางแผนกับลูกศิษย์ว่า “เมื่อเรายกมือยกเท้าทำท่าจะเหาะ ให้พวกเจ้าจงแสวงหาเป็นเข้ามาห้ามเรา ถ้าเศรษฐีเห็นอาการอย่างนั้น ก็จะต้องให้บาตรแก่เราแน่นอน”

เมื่อวางแผนกันเรียบร้อยแล้ว นิครนถนาฎบุตรก็ได้ประกาศว่า จะเหาะขึ้นไปเอาบาตรด้วยตนเอง แล้วยกมือยกเท้าขึ้น ทำท่าเหมือนจะเหาะขึ้นไปในอากาศ ลูกศิษย์เห็นดังนั้น ก็อ้อนวอนว่า “อาจารย์ ท่านอย่าทำอย่างนั้นเลย ท่านอุตส่าห์ปกปิดคุณวิเศษเอาไว้ ไม่แสดงตนให้ใครรู้ว่าเป็นพระอรหันต์

พระอรหันต์มีจริง

๕๒๑

แล้วท่านจะแสดงให้มหาชนเห็น เพียงเพราะบาตรไม้นี้ทำไม” แล้วช่วยกันจับมือจับแขนของนิครนถ์ไว้ นิครนถ์จึงบอกเศรษฐีว่า “มหาเศรษฐี ศิษย์ของเราไม่ให้เราเหาะ ท่านจงให้บาตรแก่เราเถิด” แต่เศรษฐียืนยันไม่ยอมให้เช่นเดิม

แม้พวกเดียรฉัตรเจ้าลัทธิต่างๆ พยายามอย่างนี้ถึง ๖ วัน ก็ยังไม่ได้บาตรนั้นไป ในวันที่ ๗ ขณะที่พระมหาโมคคัลลานะกับพระปิณโฑลภารทวชะกำลังเดินบิณฑบาตได้ยินเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้น พระมหาโมคคัลลานะจึงปรารภกับพระปิณโฑลว่า “พวกเขากล่าวว่าผีพระพุทธรศาสนา ไม่รู้ถึงอำนาจของพระรัตนตรัย ตัวท่านก็มีฤทธิ์มาก มีอำนาจมาก ท่านจงเหาะไปเอาบาตรนั้นมาเถิด”

พระปิณโฑลจะจึงแสดงอำนาจ ด้วยการเอาปลายเท้า คีบหินขนาดมัทรีมา เหาะขึ้นไปในอากาศเหมือนปยุ่นๆ แล้วเวียนประทักษิณเหนือกรุงราชคฤห์ ด้วยความองอาจสง่างามเหมือนพญาหงส์ พวกชาวเมืองเห็นอำนาจเช่นนั้น ต่างก็ให้สาธุการดั่งล้น บางพวกไม่เคยเห็นปาฏิหาริย์ พวกนั้นกล่าวว่า แผ่นหินขนาดมัทรีมา จะตกลงมาทับ จึงวิ่งหนีไปหลบซ่อนตามที่ต่างๆ ด้วยความกลัว

พระเถระได้เอาปลายเท้าเหยียดหินทิ้งไปอยู่ที่เดิม แล้วเหาะมาหน้าบ้านเศรษฐี เศรษฐีเห็นแล้วเกิดปีติขนลุกชูชัน

พระอรหันต์มีจริง

๕๒๒

รีบก้มลงกราบพร้อมกับเชื่อเชิญท่านให้ลงมาจากอากาศ พระเถระก็เหาะลงจากอากาศมายืนอยู่บนพื้นดิน เศรษฐีจึงให้นำบาตรไม้จันทน์แดงลงมาบรรจุภัตตาหารที่ประณีตจนเต็มบาตร แล้วได้ถวายทานแด่พระเถระ ตั้งแต่นั้นมา ท่านเศรษฐีเชื่อว่า พระอรหันต์มีจริง มีฤทธิ์ มีอานุภาพจริง ท่านจึงยึดเอาพระรัตนตรัยเป็นสรณะ ขอลี้ภัยพึ่งพิงพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์ ว่าเป็นที่พึ่ง และหันมานับถือพระพุทธศาสนา อีกทั้งบำเพ็ญบุญแต่ในบวรพระพุทธศาสนาเท่านั้น

เพราะฉะนั้น ผู้หมดกิเลสเป็นพระอรหันต์มีจริง ผู้บรรลุนิพพานก็มีมากมาย ถ้าใครจะแสวงหาพระอรหันต์ พระอริยบุคคล หรือผู้ที่เข้าถึงธรรมกาย ก็ต้องแสวงหาในพระพุทธศาสนาเท่านั้น เพราะอริยมรรคมีองค์ ๘ หนทางปฏิบัติเพื่อเข้าถึงความเป็นพระอริยเจ้า หรือมัชฌิมาปฏิปทา หนทางสายกลางที่จะนำไปสู่ความบริสุทธิ์หลุดพ้น ก็มีอยู่ในพระพุทธศาสนา ผู้จะปฏิบัติให้บรรลุเป็นพระอรหันต์ได้ จะต้องเดินตามแนวทางนี้ ผิดจากนี้ไปก็ไม่ได้

เมื่อปฏิบัติตามหนทางสายกลาง โดยเริ่มต้นที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ แล้ว จะเข้าถึงความสงบ จะพบความสว่างภายใน และเข้าถึงกายในกายไปตามลำดับ จนกระทั่งถึงพระธรรมกาย

พระอรหันต์มีจริง

๕๒๓

เข้าถึงความเป็นสรวณะ เป็นพระแท้ที่มีอานุภาพ

ดังนั้น พระพุทธองค์จึงตรัสว่า “อากาเสว ปทํ นตฺถิ สมฺโณ นตฺถิ พาทิโร สมณะภายนอโกไม่มี เหมือนรอยเท้า ไม่มีในอากาศ” คือสมณะนอกพระพุทธศาสนาไม่มี สมณะหรือพระแท้ ต้องอยู่ในพระพุทธศาสนาเท่านั้น และการจะให้เข้าถึงสมณะ ภาวนาในที่แท้จริง ก็ต้องอาศัยการทำใจให้หยุดนิ่งในหนทางสายกลางอย่างเดียว เพราะฉะนั้น การฝึกใจให้หยุดนิ่งจึงเป็น ภารกิจที่สำคัญ ที่ทุกๆ ท่านต้องเอาใจใส่ ให้มันปฏิบัติธรรม ฝึกใจให้หยุดนิ่งสม่ำเสมอกันทุกๆ วัน

